

Trăng Mờ Cổ Quận

Mình phải làm chi cho hết chiều?
Gọi người yêu dấu? Ai còn yêu?
Kìa non nước đó! Tan thành bụi
Thiên hạ chưa chê Truyện Thúy Kiều!

Ông Nguyễn Du viết truyện Đoạn Trường
Vì ông đau đớn, vì ông buồn:
Nước Non một dải chia trăm nhánh
Mười lăm năm! Mười lăm năm bi thương!

Không ai tìm hiểu thời ông Nguyễn
Thì chẳng ai thèm khóc Tố Như!
Đã ba trăm năm, đâu phải ít
Nước Non mình đó, Thực hay Hư?

Chắc là Hư Ảo? Đời Hư Ảo!
Có nói là Không, thật lạ lùng
Cứ lý luận quanh rồi lẫn vẩn
Ly khách! Ly khách! Bàn tay không!

Mình phải làm chi để hết ngày?
Mẹ, Chị và em như gió bay
Tình nghĩa nào không mờ bụi bặm?
Chén rượu nào chén rượu không cay?

Xưa Thâm Tâm buồn, nay ta buồn
Trăng mờ cổ quận tại mù sương?
Ai tri âm nhỉ? Ai tri kỷ?
Ai giải giùm ta chữ Đoạn Trường?

*Hỡi bạn tù ta sau bảy lăm
Hỡi học trò ta từ sáu mốt
Gần trăm năm rồi ta ốt dột
Gần trăm năm rồi ta lang thang...*

Trần Văn Lệ